

UVNITŘ TOHOTO ČÍSLA:

- ✓ Ze staršovstva
- ✓ Petr Tomášek se loučí
- ✓ Výlet (*Johanka Balíková*)
- ✓ Mariánský sloup (*M. E. Světlík*)
- ✓ Hudba jako Boží dar (*J. Mostecká*)
- ✓ Kalendář na říjen

Nejsnáz stíhám bývalého synodního kurátora

(lív) Renesanční osobnost MUDr Zdeňka Susy je dobře známa nejen v naší církvi, ale i široké veřejnosti. Lékař, kazatel, učitel, cestovatel, spisovatel, nakladatel, znalec piva a bývalý synodní kurátor... Jak to všechno stíháš?

Občas se mě na to někdo zeptá. Upřímně přiznávám, že nejsnáz stíhám toho bývalého synodního kurátora. Ale to všechno ostatní prostě nestíhám, mám spoustu věcí nedodělaných a vím, že už nemám před sebou dost času, abych je v životě dodělal. A že ty věci, které se mi povedlo dokončit, bych byl rád udělal ne sice zásadně jinak, ale určitě líp. Ten, kdo se mě na to ptá, mě pak obvykle chlácholí a vypočítává, co všechno dělám nebo jsem už udělal, a tvrdí, že to bylo dobré, a znovu se ptá, jak to všechno stíhám.

(dokončení uvnitř čísla)

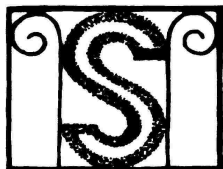
Církev

Ježíše Krista proti církevnictví

Heslem, které vybrala Jednota bratrská na příští rok, je verš z epištoly Židům, který zní: „Neboť nemáme zde města zůstávajícího, ale onoho budoucího hledáme“ (Žd 13,14). Myslím, že autor těchto slov chce povědět, že podstatný není kult, který provozuje církev ve svých kostelech či modlitebnách, ale následování Krista, cesta za Ním vstříc nebeskému domovu. Apoštol píše především křesťanům, kteří byli původem Židé. Byli zvyklí chodit do chrámu a obětovat; bohoslužba v chrámu pro ně byla středem zbožnosti. Nyní se ocitli v situaci, kdy je pravověrní Židé vyhnali ze svého společenství jako nebezpečnou sektu. Bylo to pro ně velmi těžké.

(dokončení uvnitř čísla)

Z jednání staršovstva 13. 9. 2012

(zkráceno)

- Ohlédnutí za prázdninovými akcemi: pobyt v Rakousku (cca 60), putování s konfirmandy (10 účastníků + doprovod), voda s mládeží (10 účastníků; rozhovory nad dvěma příkázáními Desatera), tábor pro děti (cca 30, vedli D. Rumlová a O. Macek).
- Svatba T. Tichého a D. Plíškové 8. 9. se konala ve Střešovicích.
- Svatba K. Prchalové a R. Švidrnocha pak 22. 9. u Martina ve zdi.
- O křest svých dvou dcer požádal br. Hlávka (21.10.), Marta Světlíková o křest syna Eliáše (11.11.).
- Výstava obrazů H. Härtela a fotek V. Jenčka: výtěžek bude věnován na Diakonii. Br. Volný byl pověřen zakoupením závěsného zařízení - pevná instalace v síni J. A. Komenského pro výstavu obrazů a fotografií, která bude realizována v průběhu října u Martina ve zdi (14 dní) a pak u nás ve sboru v Dejvicích.
- Sbor podporuje vydání knihy D. Fišera Hledám slova pro hledající.
- DVD o P. Pittrovi stále v jednání - termín vydání pravděpodobně na jaře 2013.
- Příprava volby poloviny staršovstva. Mandát končí těmto presbyterům: J. Mašek, P. Prosek, Zd. Susa, M. Petříčková, T. Černohorský, M. Uhlířová, J. Cihlová a náhradníkům: L. Härtelová, K. Sýkora, L. Jílek a M. Lehmann. Volby proběhnou v listopadu dle systému, který je ve sboru již zaveden (na nástěnku se mohou psát jména případných kandidátů a br. f. Hudec s jednotlivci kandidaturu projedná, poté bude sestavena kandidátka).
- Úmrtí br. Podhorského - pohřeb 21. 9. v 15 hodin v našem sboru.
- Rodina Radky Mejsnarové shání byt 2+1 nebo kk do 10.000 Kč měsíčně.
- Sestra Kovářiková je po hospitalizaci již v domácím ošetřování.
- Sestra Caldwellová podala informace o situaci v dílně ve Stodůlkách: její činnost byla dočasně ukončena, od října jsou příslibeny nějaké finanční prostředky a zdá se, že by dílna mohla opět fungovat. Pokud by byla otevřena, ujala by se práce v dílně opět paní Müllerová. Rozhodnutí padne na přelomu září a října.
- Sbírký: na Evang. akademii 3.850 Kč, sbírka Solidarity sborů 4.192 Kč, sbírka na Personální fond (doposud vybráno pouze 16.200 Kč).
- Bude realizováno založení běžného účtu u Fio banky.
- Děkujeme br. Sýkorovi za zhotovení nápisů nad dveřmi do kanceláře a modlitebny.
- Během prázdnin jsme obdrželi oznámení o úmrtí farářů Firbase, Hajsského, Pavlince a Brože.
- Zapůjčení sborových prostor: 13. 10. 2012 setkání kurátorů ze seniorátu (bude potřeba zajistit občerstvení), bytové družstvo Eliášova požádalo o propůjčení prostor k domovní schůzi 15. 10. 2012 večer.

Nejsnáz stíhám bývalého synodního kurátora

(dokončení z titulní strany)

. Když mě takhle pohladí, řeknu mu, že nevím, jak to dělám, protože moje dny nejsou delší než dny jiných lidí a že jsem nikdy neuměl pracovat v noci - ani za studia ne, že v noci jsem vždycky spal. Ale že ve dne bývám pilný a asi i výkonný, protože když už něco dělám, tak se na to soustředím a pracuji rychle. A dál se o tom nebavím, protože nemám rád plané řeči a jdu raději místo toho něco psát nebo štípat dříví nebo si něco číst nebo dělat něco úplně jiného.

Ale chvilku bychom si o tom přece mohli povídat. Takové velké výročí, které slaviš na konci října, přece stojí za ohlédnutí. Tak třeba Zdeněk Susa - poutník?

Už od dětství jsem rád chodil na výlety a současně měl zájem o dějiny. Mám pocit, že starým dějům lépe rozumím, když procházím autentickými místy, kde se to odehrávalo. Sbíral jsem a sbírám navštívené hrady. Prochodil jsem celé Čechy a trochu i Moravu, Slezsko a Slovensko. Když se v devětaosmdesátém otevřely hranice, jaksi samozřejmě jsem si stanovil vzdálenější cíle. Došel jsem do Santiaga de Compostela a k Atlantiku. Došel jsem později i do Říma. Každá moje pouť měla více vrstev, nejen náboženské poutnictví. Ale i tohle poutnictví jsem si chtěl ohledat. Středověké poutě přece nebyly katolické, jejich sláva se děla v době, kdy církve ještě nebyla rozdělená. Na poutních cestách chodili tedy i předchůdci nás evangelíků. A jak mi přibývá let, je pro mne chůze mým hlavním, v podstatě jediným sportem. Nejsem jen romantik, jsem i systematick. Píšu si ujité kilometry a snažím se, aby jich bylo alespoň tisíc ročně.

Spisovatel....

Kdepak, já nejsem spisovatel, nanejvýš vypravěč. Moje knížky jsou vyprávění, většinou o nějakých cestách.

Jak zvládáš ten svůj široký záběr?

Já vím, kvůli tomu se o mně někdy říká, že jsem prý „renesanční osobnost“. Dříve jsem myslel, že moje mnohotvárné aktivity mi brání, abych se něčemu věnoval pořádně. Že všechno, co dělám, by se mohlo dělat hlouběji, kdybych se nerozptyloval stále jinými věcmi. Ale jak stárnu, poznávám, že to tak není. Že všechno, co dělám, se dá převést na společného jmenovatele a že jsem nedostal

mnohočetná obdarování, ale jen jedno. Když promluví, lidé zbystří, poslouchají mě a mnohdy se dají oslovit tím, co říkám. A to je všechno. Uplatňuje se to, když učím, přednáším, kážu, když mluvím s pacienty, i když vylezu na scénu a snažím se lidi bavit. Je to pořád jeden jediný model. Připadám mi, že jsem vlastně jakýsi šaman. Šamani přece byli ve svých společenstvích současně lékaři, učitelé i kněží. Lidi léčit, učit, přednášet, kázat jim dobré zprávy i je bavit, to nejsou různé činnosti, je to pořád jedna činnost. Když jsem si tohle uvědomil, přestal jsem hledat, co omezit, abych se v jiném prohloubil. Prostě pokračuji ve všem, co mi přijde do cesty, a smysl nacházím v tom, když se mi podaří lidi nějak uklidnit a potěšit.

Co plánuješ dál?

Jak to bude dál? To vskutku nevím. S léty mi sil pomalu ubývá, to samozřejmě pociťuji. Ale pořád ještě ujdou s rancem na zádech i třicet kilometrů za den a pořád mi to ještě myslí - říkají to alespoň lidé, kteří slyší má kázání a přednášky a čtou mé texty. A pořád mě ještě zvou na různá místa, aby mě slyšeli. Zvláště potěšující je, když mě pozve mládež. Medicínu jsem omezil na ambulanci jeden den v týdnu a uvažuji, že toho úplně nechám, jsem lékařem už čtyřicátým osmým rokem a to by mohlo stačit. Rád bych se také v dohledné době zbavil všech funkcí v církvi i mimo ni. Ale je to těžké, všelickde se domnívají, že beze mne by jejich podnik nefungoval - nevím, jak na to přišli. Učit chci dál. V poslední době to dělám nanejvýš jednou týdně a moc mě to těší. Moje posluchače zřejmě taky, tak tohle omezovat nebudu. A zrovna tak přednášky a kázání, k těm se však dávám zvat jen s kalendářem v ruce a hledím, aby se jich moc nenakupilo. Nemohu být pořád na cestách, i když cestovat mě stále těší.

Ale jsem otevřen i jiným neočekávaným možnostem, pokud přijdou. Mám takový zvláštní pocit, jako bych stále šel nahoru, jako bych se pořád připravoval na něco, co je přede mnou, co mě čeká. Nevím co, ale nejzajímavější aktivity, práce a služby přicházely v mém životě jaksi náhodou, ne proto, že bych si je promyslel a naplánoval. Přišly, překvapily mě a už jsem u nich zůstal. Také rozhodující setkání s lidmi přicházela takhle nečekaně jako dárek. Do příštích dnů se tedy dívám s určitou zvědavostí, co ještě dostanu. Velice se mi líbí „Modlitba ve stáří“ od Františka Saleského, který už v 16. století vyjádřil podobnou otevřenost do budoucnosti: „Dej mému srdci sílu, abych život přijal tak, jak jej ty řídíš. Ne mrzoutsky, ne lítostivě se skleslou náladou, ne jako odcházející, ale jako vděčný a připravený ke všemu, k čemu mě ty ještě povoláš.“ Amen.

Církev Ježíše Krista proti církevnictví

(pokračování z titulní strany)

Cítili se jako vydědění, bez domova. A apoštol je v dopise povzbuzuje: „Nic si z toho nedělejte, vy máte občanství v nebi, putujete k nebeskému městu. Pozemský Jeruzalém je tu na chvíli, chrám není věčný, kult není nejdůležitější. Věčné je to budoucí město, nový Jeruzalém, nebeský domov. To je vaše pravá vlast. Nejdůležitější je následování Krista, bohoslužba všedního života.“ Apoštol Pavel podobnou myšlenku vyjádřil takto: „Sami sebe přinášejte jako živou, svatou, Bohu milou oběť, to ať je vaše pravá bohoslužba“ (Ř 12,1). Tím nechce říci, že máme přestat chodit v neděli do kostela a přestat platit salár. Tím chce říci, že nedělní bohoslužba a vše ostatní, co je spojeno s životem církve, je posilou toho, oč skutečně jde, totiž, abychom ve svém všedním životě následovali Krista a brali na sebe i jeho potupu, je-li to nutné.

Tento problém se táhne dějinami církve a je stále aktuální. Často se tematizuje dvěma pojmy. Církev Ježíše Krista nebo církevnictví. My máme být církví Ježíše Krista, ne církevníky. Na biblické hodině jsme si četli z knihy Pavla Kosátika o paní profesorce Komárkové. Ta tento problém vyjádřila pregnantně, když v roce 1985 napsala: „Zvláště čeští evangelíci zaměnili oddanost Božím slovu za loajalitu ke své malé institucionalizované církvi. Místo aby hájili Boží při ve světě svědectvím o živém Kristu, propadli klamu, že v těžkých dobách je jejich úkolem starat se o zachování početního stavu svých sborů v prostorách hermeticky uzavřených před nepřátelským světem a v úředně povoleném ghettu se mezi sebou těšit jistotou spasení“. V každé době jde o následování Krista (což ovšem neznamená se po Ježíši Kristu „opičit“!). Nejde o sebezáchovu církve, jde o věrnost Kristu. Jde o to, abychom byli církví Ježíše Krista a ne církevníky. A abych zakončil svoje uvažování prakticky, použiji slova autora epištoly Židům z úvodu 13. kapitoly. Je tam šestero rad, jak následovat Pána Ježíše Krista ve všedním životě: „Bratrská láska ať trvá; s láskou přijímejte i ty, kdo přicházejí odjinud - tak někteří, aniž to tušili, měli za hosty anděly. Pamatujte na vězně, jako byste byli uvězněni s nimi, pamatujte na ty, kdo trpí, vždyť i vás může potkat utrpení. Manželství ať mají všichni v úctě a manželé ať jsou si věrni....Nedejte se vést láskou k penězům, buďte spokojeni s tím, co máte.“

Petr Hudec

PETR TOMÁŠEK SE LOUČÍ

Před rokem přišel do dejvického sboru jako vikář Petr Tomášek. S plným nasazením se pustil do sborové práce: kázání, biblické hodiny, mládež, pěvci, pastorační návštěvy Na konci září čas jeho vikariátu končí.....

Petre, když se ohlédneš za tím rokem vikariátu v Dejvicích, jak toto období hodnotíš?

Především jsem za ten rok vikariátu moc vděčný. Nejen, že jsem si mohl ozkoušet sám sebe v různých farářských rolích a „otukat řemeslo,“ ale jsem rád, že jsem poznal krásný sbor, který funguje, kde to i přes velkou různost a rozmanitost funguje dobře; kde i všelijak silné a originální osobnosti spolu dokáží dohromady tvořit jedno společenství a tolerovat se navzájem. Řekl bych, že to není tak samozřejmé.

Rozcházela se realita s tvými vstupními představami?

Myslím, že jsem si o vikariátu nedělal předem nějaké zvláštní představy a iluze, jak by to mělo být; snažil jsem se pokud možno zkusit vše, co se naskytlo. Moc jsem o tom nepřemýšlel, zda-li bych si věci měl představovat jinak. Vlastně se musím i přiznat, že když mi třeba Petr Hudec zadával ke kázání, nebo na „biblickou“ texty, se kterými bych já - pokud by záleželo jen na mně - sám určitě nezačínal, byl jsem za to rád a považuji to za velmi dobrou školu. Je ale pravda, že bylo i pár věcí, které by si v ideálním případě měl asi každý vikář vyzkoušet a na které nedošlo - například svatební nebo pohřební kázání. Je mi ale jasné, že to vyplynulo ze situace ve sboru. Asi není moc dobře myslitelné, aby, když se za celý rok ve sboru konaly jen dvě pohřební bohoslužby, a to dlouholetých členů sboru, kteří pro sbor hodně znamenali a kteří taky s Hudcovými měli hlubší vztah, aby se to jen tak nechalo na vikáře.

Snad jen mě překvapilo, že ten rok utekl rychleji, než bych si býval myslel. Asi tomu napomohlo i to, že počet dní, které jsme jako vikáři strávili na společných seminářích, nebyl úplně zanedbatelný.

Co bylo pro tebe nejnáročnější?

Vnějškově viděno to byl asi začátek, kdy jsem nezvládl dopsat dizertaci před začátkem vikariátu a pak to smolil po večerech a v každé volné chvíli. Snad to ale mělo i pozitivní stránku, že jsem si vyzkoušel, že když je opravdu potřeba a člověk se dostane do časové tísně, že je možné to nějak - i když ne dokonale, ale přece jen v danou chvíli „co nejlépe“ - zvládnout.

Dochází mi ale, že možná pro mě jakožto začínajícího kazatele bylo nejtěžší vyznat se ve vlastní roli. Práce faráře mi přijde záludná právě v tom, že ne vždy je

vidět, jestli člověk odvedl svou práci dobře, jestli to, co řekl, nebo udělal, bylo správně. Někdy účinky nejsou na první pohled vidět, nebo se projeví až o mnoho později - a nebo se nedostaví vůbec, i přesto, že člověk vlastně udělal všechno, co se dalo. Na druhou stranu jako farář můžu dělat spoustu věcí špatně: třeba kázání může být skutečně špatné, nebo dokonce i škodlivé a nelze se schovávat za to, že přece nakonec při něm „působí Duch svatý“. Vyznat se v tomto, to považuji za nejtěžší.

Kam máš namířeno po skončení vikariátu v Dejvicích?

Vzhledem k tomu, že moje přítelkyně je Němka a právě teď začala svůj vikariát v německé Hessenské církvi (EKHN), od října se stěhuji za ní do Německa. Vzhledem k tomu, že je tam ale vikariát podstatně náročnější než u nás, není možné, abych tam s českým vikariátem začal hned jako farář, vypadá to tak, že abych v tamější církvi mohl sloužit, musím ještě jednou do vikariátu.

Snad v budoucnu bude nějaká možnost, abych sloužil v ČCE (některé podobné farářské páry to mají třeba tak, že působí na dvou sborech poblíž česko-německé hranice); zatím jsme ale chtěli, abychom oba nejdříve dokončili své vzdělání každý ve své církvi - a potom se uvidí, co a jak bude možné dál.

Máš přehled, jak je to s vikariátem v zahraničí? (V ČCE je roční vikariát poměrně nové nařízení...)

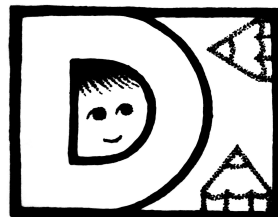
V EKHN trvá základ vikariátu dva roky a na něj navazuje tzv. „speciální vikariát,“ což může být půl roku až rok třeba v Diakonii nebo v nějaké exotické zemi. Do jisté míry je ta délka daná i finanční situací a naší církvi by určitě neuškodilo, kdyby vikariát trval třeba o půl roku déle (kdyby na to - hypoteticky - měla prostředky). Na druhou stranu, alespoň jak jsem to mohl zatím zpovzdálí nahlédnout, jsou v Německu i věci, které bych ČCE nepřál. Mám na mysli třeba byrokracii a oproti našemu zřízení a řádům velmi košaté církevní právo. Z toho němečtí vikáři musí složit dosti náročnou zkoušku.

Povíš nám nějakou milou příhodu z vikariátu?

Marně pátrám v paměti a na žádnou vyloženě komediální situaci si nemohu vzpomenout. Spíš jsou to drobné zážitky, které mi utkvěly v paměti, hlavně z rozhovorů s lidmi, které jsem mohl navštívit. Třeba rád vzpomínám na návštěvu u jedné starší sestry, která o svém životě dokázala dlouze hezky vyprávět; když ale došlo na ty horší okamžiky jejího života, jenom s pokrčenými rameny řekla: „Nezlobte se, bratře vikáři, já už to všechno zapoměla.“ V tu chvíli jsem si říkal, že takové stáří bych chtěl taky mít.

Za rozhovor děkuje Lydie Härtelová

Výlet dětí o rodinné neděli

DNE 9.9 JSME VYRAZILI NA VÝLET K HARTELOVÍM. VÝLET JSME ZAČALI TÍM ŽE JSME JELI KOUSEK AUTOBUSEM A KDYŽ JSME VYSTOUPILII TAK JSME ŠLI NA HŘIŠTĚ KDE JSME SE NAJEDLI ☺NA HŘIŠTI JSME NAŠLI PRVNÍ PAPIREK S INSTRUKCÍ A S ÚKOLEM K NALEZENÍ POKLADU☺ DÁLE JSME ŠLI PO ČERVENÝ NA KTERÝ JSME POTKALI HODNĚ MOC JEZDCŮ NA KOLE. POTOM JSME HRALI HRU „10“ A DOŠLI K VELKÝMU RYBNÍKU V KTERÉM LOVILI RYBÁŘI RYBU. NAŠLI JSME DALŠÍ TEDA ASI 4 PAPIREK K POKLADU.DALE JSME POKRAČOVALI PO ŽLUTE ZNAČCE NA KTERÝ JELO TAKY HODNĚ MOC JEZDCŮ NA KOLE:-D. DALE JSME POKRAČOVALI K LAVIČCE U KTERÉ BYL KOŠ A PAPIREK DO NĚJ SPADNUL:-(. ALE TO NEVA☺.NA KONEC VÝLETU JSME ŠLI K HŘBITOVU KDE JSME NAŠLI POSLEDNÍ PAPIREK A HURA K POKLADU!!!!!!! NA ZAHRADĚ V NEBUŠICÍCH JSEM NAŠLA POKLAD.HRALI JSME SI TAM A JEDLI JSME. ZVLASTNI JENOM BYLO TO ŽE NA CELÍM VÝLETĚ JSME 3KRÁT NAŠLI PAPIREK V KOŠI NEBO U KOŠE. NAKONEC JSME ODJELI AUTOBUSEM DOMŮ A TO JE CELÝ VÝLET NA KTERÝM JSME SI UŽILI SPOUSTU LEGRACE ALE I NEBEZPEČÍ (NAPŘ. SPADNUTÍ DO KOPŘIV) ALE TO NEVA BYLO TO DOBRÝ

JOHANKA BALÍKOVÁ

Ještě k mariánskému sloupu....

1. Kdy byl postaven mariánský sloup na Staroměstském náměstí?
2. Je autorem jeden umělec nebo více? Případně kteří?
3. Představuje sloup jednu sochu, nebo to je sousoší?
4. Můžete, v případě sousoší, popsat a charakterizovat jednotlivé sochy?
5. Který nejvyšší politik země se zúčastnil slavnostního vztyčení sloupu? A proč?
Nebývalo to obvyklé! *(M. Světlík - Souterrain 2012 / 9)*

Ke kvizu z minulého čísla.

V minulém čísle jsem v Souterrainu uveřejnil kviz k tématu mariánský sloup na Staroměstském náměstí. Vyzval jsem zájemce o to téma, aby se pokusili zodpovědět uvedené otázky. Do redakce nepřišla žádná odpověď. Sepsal jsem tedy svůj názor - z pohledu, který zatím nebyl jednoznačně formulován, a protože

jsem se domníval, že téma je již naléhavé, poslal jsem to i primátorovi Prahy. Pan primátor mi vstřícně odpověděl, a navíc mi poslal i své vyjádření k tomuto problému. I s povolením uveřejnit je v Souterrainu. Redakce obojí přijala, a tak si svůj pohled na toto téma rozšířme i o názory jiných.

Praha 07. 09. 2012

Vážený pane primátore,

chápu, že toho máte mnohem víc na starosti, a pro Vás i důležitější úkoly, nicméně si dovoluji připojit se k těm, kteří se staví proti znovuumístění mariánského sloupu na Staroměstském náměstí, a oslovit Vás v této záležitosti.

Přiznávám, že jsem evangelík, ale upřímně mohu prohlásit, že mi socha Panny Marie vůbec nevadí. Ba naopak. Ale ten zmíněný sloup je účelovým sousoším a představuje daleko víc než samotnou Pannu Marii. Nebudu psát o povšechně uváděných důvodech proti jeho umístění. Nedovedu však pochopit, že kritici dosud jednoznačně neuvedli protikřesťanský dopad umístění tohoto sloupu na tak citlivém místě. Nevím, zda jste byl seznámen s celým pomníkem. Ale na úpatí

dříku pro sochu Panny Marie jsou umístěny **postavy božích poslů, andělů.**

A to v nehorázném, hrůzně středověkém vyobrazení, jak kříží propichují a mečem ohrožují demonizované lidské postavy, nebo chcete-li, ďábly v lidské podobě. Je to veskrze nekřesťanské, temné středověké a doslova pohanské vyobrazení křesťanské víry člověka v Boží vůli, která nás na tomto světě, ať chceme či ne, provází. Teologie dnes, zvláště v druhé půli minulého století, se s tímto zákeřným pojetím křesťanství již vyrovnala; bohoslovci dokázali přeformulovat do té doby do mysli člověka zadřené středověké peklo a nebe.

Rozhodně nejsem zastáncem násilného kácení soch či nějakého obrazoborectví, ale uvědomuji si, že tak, jako Jan Hus a Petr Chelčický předešli evropskou reformaci bezmála o století, tak i ten akt na Staroměstském náměstí po vzniku republiky měl podstatně významnější

smysl, než mu jeho kritici přičítají. Zřejmě naprosto bezděčně, ale o to spíše v duchu doby, která ještě pamatovala, kdy česká reformace byla krutě zadupávána, došlo zde, naprosto spontánně i k přeformulování praxe křesťanské víry. V křesťanské praxi, mimo jiné už u Chelčického, přestalo platit násilí! A zde, na soše Panny Marie, matky veškerého dobra, by měli strašit a lidi dobré vůle hrůzně odpuzovat andělé, jak **Kristovým křížem vraždí** doslova lidské bytosti! A nad hlavami jim máchají meči. O úloze Panny Marie na sloupu nemluvě. Dupe po sani, představující jinověrce. Zde mi nejde o ty jinověrce, ale o hrůzný úkol Panny Marie, stanovený tímto účelovým dílem na objednávku.

Vážený pane primátore. Budiž, nějaký nadšenec má svou vůli sochu obnovit, ale od toho tu je Rada města, která má objektivně rozhodnout, jak s ní naložit. Dovoluji si vyslovit přesvědčení, že umístění té sochy na Staroměstském náměstí by znamenalo uvrhnout české křesťanství do bludů středověku, kdy jinověrci, na sousoší zobrazení jako čerti, ďábli či saně, byli tehdejší církví, jako zlo, inkvizičně likvidováni. Dnes si však již uvědomujeme, že zlem společnosti jsou špatné sociální a mravní vztahy či chorobná závislost člověka na zkaženosti a zlu tohoto světa. A mimořádně významné je, že společnost, i naše, se snaží obětem zla tohoto světa pomoci, vyléčit je z jejich upadnutí či závislosti, ale rozhodně ne je zabíjet! Zvláště ne zabíjet člověka pro jiné přesvědčení!

To sousoší je sochou nenávisti a v očích české veřejnosti by znamenalo další hřeb do rakve českého křesťanství - a podle dostupné fotografické dokumentace i umělecky ohyzdné, i přes mimořádně kvalitní řemeslnou práci, s níž bylo zhotoveno; podle teorie estetiky, jak ji vyjádřil Immanuel Kant ve své *Kritik der Urteilskraft*, se jedná vlastně o karikaturu.

Prosím Vás proto o nové projednání žádosti o umístění repliky původního mariánského sloupu na Staroměstském náměstí, i ve smyslu těchto poznámek.

Děkuji za Vaše posouzení a projednání těchto připomínek.

S úctou k Vaší práci *Marek E. Světlík*

Úvaha o rekonstrukci Staroměstského mariánského sloupu

Otevřený dopis primátora hl. m. Prahy kritikům i sympati-
zantům myšlenky rekonstrukce tohoto památníku a
uměleckého díla z dílny českého sochaře Jana Jiřího Bendla

21. června si Praha každý rok připomíná památku 27 českých stavů z řad šlechty i měšťanů popravených tohoto dne roku 1621 na Staroměstském náměstí na příkaz a za přítomnosti tehdejšího českého krále Ferdinanda II. Habsburského. Není pochyb o tom, že fanatická rekatolizační politika tohoto panovníka měla pro

země Koruny české i pro ostatní země Habsburské monarchie katastrofální následky vojenské, hospodářské i kulturní.

Po drastickém divadle poprav y iniciátorů stavovské vzpoury z roku 1618 na Staroměstském náměstí následovaly gigantické konfiskace protestantského majetku a exodus české protestantské šlechty i vzdělanců do emigrace. Na ty, co zůstali, dolehly útrapy Třicetileté války s hladomory a epidemiemi. Těchto třicet let mělo pro země Koruny české srovnatelně destruktivní důsledky jako šestiletá fašistická okupace za II. světové války a následný pád československého státu na dalších čtyřicet pět let do totalitní sovětské sféry vlivu.

Mnozí kritikové současné myšlenky rekonstrukce Staroměstského mariánského sloupu jsou proto přesvědčeni, že důstojné pietní místo poprav y 27 protestantských stavů před Staroměstskou radnicí a mariánský sloup vztyčený uprostřed náměstí roku 1650 na památku úspěšné obrany Starého a Nového Města pražského proti „protestantskému“ švédskému vojsku v závěru Třicetileté války se významově popírají a neměly by tudíž v budoucnu koexistovat vedle sebe.

Osobně nemohu souhlasit s taktó zjednodušeným, a řekl bych školometským výkladem historie. Všichni dobře víme, že mezi českým stavovským povstáním roku 1618 a mezi obléháním Prahy švédským vojskem roku 1648 leží třicet těžkých válečných let. Původně lokální konflikt uvnitř Habsburské monarchie eskaloval díky nábožensky nesnášenlivé zahraniční politice Ferdinanda II. do celoevropské Třicetileté války. Militantní katolík Ferdinand II. ale umírá roku 1637 a novým českým králem a posléze i císařem Svaté říše římské se stává jeho syn Ferdinand III. Byl mnohem vzdělanějším a uvážlivějším panovníkem než jeho otec. Mluvil sedmi jazyky včetně češtiny a často pobýval v Praze. Vrátil Karlově univerzitě nezávislost na Jezuitském řádu, rekonstruoval chátrající Pražský hrad a snažil se korigovat bývalá chybná hospodářská rozhodnutí svého otce. Na rozdíl od něho to byl v Praze i českých zemích oblíbený král a vzbudil určité naděje i u české protestantské emigrace. Ve své zahraniční politice upustil od rigidních náboženských zásad Ferdinanda II.

Když švédská armáda v roce 1648 dobyla za pomoci zrad y jednoho z císařských důstojníků Malou Stranu a Hradčany a oblehla Staré a Nové Město, bylo obyvatelům obou pražských měst jasné, že nedávno poražená císařská armáda jim nemůže přijít v dohledné době na pomoc a že v případě pádu města bude jejich majetek i životy dány v plen obléhatelům. Rabování a vyvražďování dobytých měst byla tehdy kromě žoldu „legální“ součástí odměny a zábavy žoldněských vojsk.

Neskrývám, že chovám velký obdiv k tehdejším obráncům Prahy, kteří dlouhé čtyři měsíce hájili se zbraní v ruce své životy, svůj majetek i majetek své obce. Museli přitom hasit požáry způsobované švédským dělostřelectvem. Staré i Nové Město ubránili a zabránili také tomu, aby jejich domovy lehly popelem.

Chovám hlubokou úctu k tehdejšímu primátoru Mikuláši Františkovi Turkovi z Rosenthalu a Schturmfeldu, který vydal mobilizační vyhlášku pro všechny bojeschopné muže a sám také do zbraně nastoupil.

Obdiv a úctu chovám pochopitelně také k tehdejším profesorům a žákům pražské Univerzity – mojí „alma mater“. Na akademickou půdu se sice magistrátní vyhláška nevztahovala, ale Univerzita sama zmobilizovala slavnou Mariánskou legii o 750 mužích, která dlouhé čtyři měsíce bránila Karlův most i vltavské břehy před vyloděním švédského vojska.

Chápu, že úspěšná obrana Prahy čtyřmi tisíci amatérsky vyzbrojených a hladovějících obránců proti jedenácti tisícům profesionálních a dobře zásobovaných švédských královských žoldnéřů byla Ferdinandem III. Habsburským patřičně politicky oceněna a využita. To ale nijak neumenšuje hodnotu heroického činu pražských občanů a univerzitních kantorů i studentů různých národností. Ocitli se dílem osudu v tzv. „soukolí dějin“ a museli volit mezi potupnou kapitulací nebo ozbrojeným odporem s nejistým a riskantním výsledkem. Zvolili druhou možnost. Vzali své osudy do vlastních rukou, a ať už padli nebo přežili, zachovali si svoji důstojnost i důstojnost svého města.

Můžeme se dnes jen domýšlet, kdy a kde byl během obléhání poprvé učiněn slib postavit děkovný mariánský sloup v případě úspěšné obrany města. V každém případě stavbu sloupu odhlasovala a převážně financovala Staroměstská městská rada. Dodatečný panovnický pokyn k jeho stavbě, finanční příspěvní a dedikační nápis českého krále Ferdinanda III. na soklu Staroměstského mariánského sloupu byly jen nevyhnutelné a podružné součásti vladařského ceremoniálu.

Někteří kritikové myšlenky rekonstrukce mariánského sloupu dnes argumentují, že úspěšná obrana Prahy zlepšila vyjednávací pozici Ferdinanda III. a Katolické ligy při současně probíhajících mírových jednání ve Vestfálsku a poškodila tak prý protestantské snahy o návrat náboženské a politické svobody do Českých zemí.

Tuto logiku a argumentaci považuji za stejně necitlivou a neadekvátní, jako kdybychom vytýkali obráncům Leningradu za II. světové války, že jejich hrdinství zlepšilo vyjednávací pozici Josefa Vissarionoviče Stalina na Jaltské konferenci spojenců o poválečném uspořádání Evropy a přispělo tak de facto k rozšíření totalitní sovětské sféry vlivu v Evropě. Ano, z hlediska technologie moci to tak v obou případech zřejmě bylo. Z hlediska ryze lidského ale budou obránci obou měst navždy připomínáni jako hrdinové a péče o jejich památníky by měla být přirozenou povinností a ctí jejich obcí. V Petrohradě tomu tak beze sporu je.

Myšlenka rekonstrukce Staroměstského sloupu je často kritizována také z pozic uměnovědných. Je zpochybňována autenticita současné kopie sloupu jak

po architektonické, tak i po sochařské stránce.

Na tyto a další pochybnosti o myšlenke rekonstrukce Staroměstského mariánského sloupu formou věrné kopie chci odpovědět ujištěním, že na území Pražské památkové rezervace se nemůže odehrát nic, co by neprošlo zákonným schvalovacím procesem. Jako krok číslo jedna v tomto schvalovacím procesu plánuje Magistrát hl. m. Prahy uspořádat za spolupráce mezinárodní organizace ICOMOS odborné kolokvium o parteru Staroměstského náměstí, na kterém budou moci promluvit jak zastánci, tak odpůrci myšlenky rekonstrukce sloupu.

Závěry kolokvia budou zveřejněny a bude o nich informováno Centrum světového dědictví UNESCO, které musí hl. m. Praha informovat o všech důležitých záměrech z titulu zápisu Pražské památkové rezervace na Seznam světového dědictví UNESCO.

Očekávám, že odborné kolokvium prodiskutuje problematiku parteru Staroměstského náměstí ze všech hledisek a že v případě bývalého mariánského sloupu připraví pro Magistrát hl. m. Prahy odpověď na dvě principiální otázky:

- Zdali má být historická událost obrany Starého a Nového Města pražského před švédským vojskem v roce 1648 připomínána památníkem ve středu Staroměstského náměstí, tak jak tomu bylo v letech 1650-1918, či nikoliv.
- Pokud ano, zdali to má být učiněno formou rekonstrukce původního mariánského sloupu, či soudobým uměleckým dílem.

Je samozřejmé, že o termínu konání a odborné náplni kolokvia bude veřejnost včas a dostatečně informována.

(Přetisknuto původní znění bez korektur - pozn. red.)

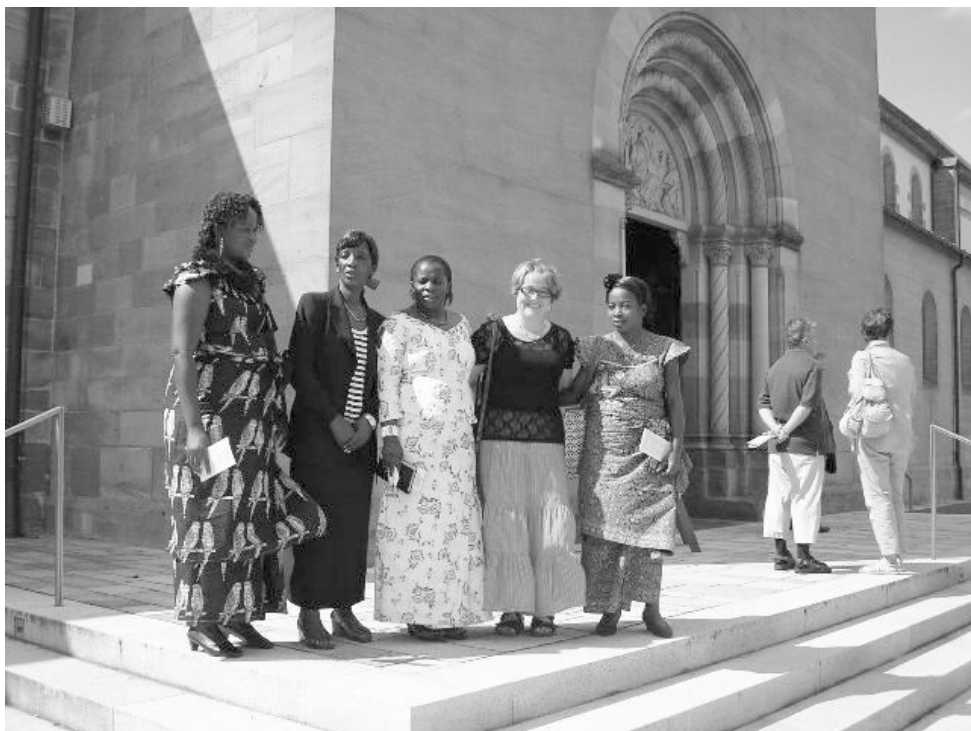
Hudba jako Boží dar

Už jste se někdy zamysleli nad tím, co pro vás hudba znamená? Jestli vás nějakým způsobem ovlivňuje, zdali ve vás vyvolává různé představy a zdali je důležitou součástí ve vašem životě? Hudba zní kolem nás neustále, aniž bychom si to uvědomovali. Stačí se na chvíli zaposlouchat a uslyšíte šumění stromů, větru, potůčku, deště, ryk ptáků, ale také hluk dopravních prostředků a velkoměst. Spousta zvuků se dá napodobit a zhudebnit. Odpradáva si člověk zpíval, tancoval, vymyslel noty, hudební nástroje a jednotlivé tóny a zvuky zapsal do notových řádků a vzniklo umění - hudba.

V rámci lutheránsko-liturgické hudební konference v německém Heilsbronnu jsem měla možnost poznat sílu, kterou nám hudba dává, jež nás sjednocuje a prostřednictvím které můžeme společně chválit našeho Pána. Pokusili jsme se též napodobit slovy a jednoduchým nápěvem zvuk zvonů. Když se rozeznělo zhruba

60 hlasů v osmihlasém kánonu, vyvolalo to v nás neuvěřitelný zážitek plný Božího požehnání. Na konferenci byli pozváni i hosté ze zahraničí, především děvčata z Konga.

To že nás hudba sjednocuje, jsem se přesvědčila, když děvčata začala zpívat mně známý nápev, jenž nás naučili v rámci Nsango Malamu naši přátelé z Konga a Angoly. Neváhala jsem a přidala se k děvčatům, načež nemohly pochopit, odkud znám jejich písně s krásným angolským přízvukem. Okamžitě jsem se stala součástí jejich workshopu, který společně vedly. Jejich vyprávění o tamějším průběhu bohoslužeb bylo velice zajímavé. Jejich víra je pevná a celé bohoslužby se zpívá a tancuje. Tvrdí, že při zpěvu a tanci stojí přímo před Pánem a vzdávají

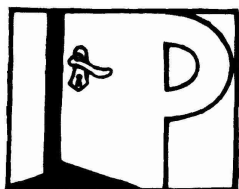
mu tak svůj dík. Díky tanci vycházejí napovrch emoce a problémy vyjadřují celým svým tělem. Bohoslužby mohou trvat i několik hodin. Během bohoslužeb zpívá několik pěveckých sborů - od dětí, přes mládež až po dospělé. Po hlavním kázání následují sbírky. Mají jich několik a každý něco odevzdává. Mohou to být i potraviny, zkrátka cokoliv. Většinou šetří celý týden, aby mohli poděkovat za tyto dary. A hlavně je to velké tajemství, nikdo neví, kdo a kolik co dává a všichni to respektují a respektují Pána Boha. „Je to náš otec“, říká Véronique, jež pochází

z provincie Katanga a pracuje v organizaci Ženy Země. Na konci bohoslužeb utvářejí jeden velký kruh, kdy farář zopakuje to nejdůležitější, co si mají lidé odnést, a poté se rozcházejí. Během bohoslužeb nepoužívají žádné hudební nástroje s výjimkou bubnů, protože zpěv a tanec je Boží dar.

Hudba má i léčebnou sílu. V rámci druhého workshopu hudební terapie jsme měli možnost vnímat své tělo, náš pravidelný dech a sílu jednotlivých tónů, které jsme vytvářeli zpěvem a na různé zvláštní hudební i nehudební nástroje, jako je ladící vidlice (Stimmgabel) nebo tibetské mísy a především naše tělo, jež je jeden velký hudební nástroj. Je neuvěřitelné, jak se člověk dokáže v rámci dechových cvičení a vydáváním různých zvuků uvolnit a zapomenout na běžné starosti, neboť pod odborným vedením dokážete rozvibrovat každou buňku ve svém těle a dochází tak k harmonizaci těla i duše a dokonale dobijete svou energii.

Chtěla bych vám doporučit, abyste si zpívali, hráli, tancovali - i přesto, že si myslíte, že to neumíte. Jsem si jistá, že v každém z nás dřímá kousek tohoto Božího daru. A kdyby ne, poslouchejte vše, co zní kolem vás. Náš Pán chce, abychom ho poslouchali a třeba právě prostřednictvím zvuků kolem nás k nám promlouvá. Vyslyšme ho tedy.

Jana Mostecká

Místní knihovna v Praze - Suchdole Vás zve v **úterý 2. října od 18 hodin** na vystoupení **Alfréda Strejčka a Štěpána Raka**. Na pořadu bude koncert pro klasickou kytaru, orffovský instrumentář a lidský hlas na texty **Obecné porady o nápravě věcí lidských J. A. Komenského**. (Místní veřejná knihovna v Suchdole, Suchdolská 360, v areálu základní školy M. Alše, u konečné busu MHD 107; vstup zdarma, rezervace míst na tel.: 222 366 824 nebo e-mailem: knihovna@praha-suchdol.cz).

Srdečně zveme na zajímavou přednášku dr. Jana Maška „**Hospodaření vtelenského sboru 1785 - 1935**“. Jan Mašek bude hovořit o vývoji pojetí saláru, postavení kazatelů a mezi sborové solidarity. Ve čtvrtek 4. října od 19 hodin v našem sboru.

V neděli 21. října po bohoslužbách bude tradiční **Podzimní bazar květů a plodů zahrad**.

Kalendář na říjen 2012

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	7. 10. s VP (Díkčinění) 14. 10. 21.10. 28. 10. 4. 11. s VP	P. Hudec A. Hudcová P. Hudec / A. Hudcová (křest Terezie a Amálie Hlávkových) MUDr. Z. Susa P. Hudec (zpívají Naši pěvci)
Biblická hodina	úterý 17:30	
Děti	Nedělní škola: Náboženství:	neděle 9:30 ve sboru ve čtvrtek v 16:30 v ZŠ Suchdol ve 13:30
Mládež a dorost	úterý 19:00	
x-cátníci	čtvrtek 18. 10. v 19:00 - prof. Jan Royt: Mariánský sloup v kontextech staletí	
Sbor Naši pěvci	středa 18:30	
Křesťanská služba	až v listopadu	
Klub poznávání	středa 31. 10. v 9:30 - J. Kohoutová: Biblické motivy v dějinách umění	
Hodina pohybu	pondělí 1. 10. a 15. 10. v 15:00	
Setkání s hostem	čtvrtek 25. 10. v 19:00 - Bulgan O. Rico (Mongolsko): „Jsem integrována. Co dál?“ (Život a práce cizince v ČR)	
Staršovstvo	čtvrtek 11. 10. v 19:00	
Konfirmandi	čtvrtek v 16:30	
Zpívání ve Stodůlkách	pátek v 9:30	

SOUTERRAIN – sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.

Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce: Pod Terasami 85, 164 00 Praha - Nebušice

tel.: 222 361 505, mobil: 776 24 00 28, e-mail: lydie@hartelova.cz

Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze – Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6

tel.: 224 314 897, 607 622 358 (A. Hudcová), 721 141 691 (P. Hudec)

e-mail: dejvice@evangnet.cz, č. ú.: 162838359 / 0800

www.dejvice.evangnet.cz